

Sygn. akt I C 402/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Tomasz Makaruk

Protokolant – Jadwiga Styła

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 grudnia 2017 r. w Zambrowie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę 28.315,27 zł

I. Zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 18.275,72 (osiemnaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt pięć i 72/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5.03.2017 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 2.048,60 (dwa tysiące czterdzieści osiem i 60/100) złotych tytułem zwrotu części kosztów postępowania;

IV. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Zambrowie) powodowi M. S. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem niewykorzystanej części zaliczki.

Sygn. akt I C 402/17

UZASADNIENIE

M. S. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą L.

z siedzibą w S. wniósł o zasądzenie od (...) w W. kwoty 28.315,27 zł tytułem odszkodowania wraz

z ustawowymi odsetkami od kwoty 28.130,77 zł od dnia 5 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 184,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto domagał się zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 31 stycznia 2017 r. w wyniku kolizji doszło do uszkodzenia pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność A. M.. Pozwana po otrzymaniu zawiadomienia

o fakcie powstania szkody przeprowadziła postępowanie likwidacyjne uznając swoją odpowiedzialność z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ze sprawcą kolizji.

Sporządziła ona kosztorys naprawy samochodu stosując ceny części innych niż oryginalne części zamienne, 15 % urealnienia na części oryginalne oraz stawkę za robociznogodzinę w wysokości 54 zł i w związku z tym wypłaciła

odszkodowanie w wysokości 41.680,46 zł brutto. Z prywatnej kalkulacji sporządzonej na zlecenie strony powodowej wynika, że rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 69.811,23 zł brutto. W dniu 26 kwietnia

2017 r. strona powodowa zawarła z A. M. umowę przelewu wierzytelności dochodzenia należności wynikającej z przedmiotowej szkody w pojeździe V. o numerze rejestracyjnym (...). Pismem z dnia 28 kwietnia 2017 r. strona

powodowa zawiadomiła pozwaną o nabyciu wskazanej wierzytelności, jednocześnie wzywając go do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Strona pozwana nie spełniła świadczenia.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 28 czerwca 2017 r. w sprawie I Nc 443/17 Sąd Rejonowy w Zambrowie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Strona pozwana wskazała, że oferowała poszkodowanej możliwość naprawy pojazdu w warsztacie naprawczym współpracującym z nią, jednakże poszkodowana zrezygnowała z takiej naprawy. Podniosła, że wypłacone odszkodowanie pozwala na przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 27 stycznia 2017 r. Ponieważ poszkodowana nie przedłożyła żadnych rachunków oraz faktur za naprawę pojazdu, to brak jest jakichkolwiek dowodów, że poszkodowana poniosła szkodę majątkową w wyższym zakresie. Podniosła też, iż z tej racji nie przysługuje powodowi kwota podatku VAT, którego konieczność uiszczenia następuje w momencie sprzedaży usługi, a nadto powód jest czynnym podatnikiem podatku VAT. (...) zakwestionowało również zasadność żądania zwrotu kosztów opinii prywatnej sporządzonej na zlecenie powoda, albowiem jest to druga opinia prywatna sporządzona w związku z przedmiotową szkodą, a nadto powód nabył istniejącą wierzytelność w momencie przelewu wierzytelności, a nie wierzytelność o poniesienie jakichkolwiek kosztów powstałych w toku likwidacji szkody.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 30 września 2015 r. A. M. nabyła w USA samochód V. (...) nr VIN (...), w którym uszkodzone były między innymi: zderzak przedni, pokrywa przednia, reflektor prawy, reflektor lewy, błotnik przedni prawy, wzmocnienie czołowe. Auto po sprowadzeniu do Polski zostało naprawione przez kuzyna właścicielki – T. S. prowadzącego warsztat samochodowy w B. przy użyciu oryginalnych, ale używanych części kupowanych na A. (...). Po dokonaniu naprawy, w dniu 29 października 2016 r. samochód przeszedł pozytywnie badania techniczne i został zarejestrowany najpierw czasowo w dniu 31 października 2016 r., a następnie na stałe w dniu 23 listopada 2016 r.. Do pojazdu wydano tablicę rejestracyjną (...).

W dniu 27 stycznia 2017 r. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) oraz samochodu marki A. o numerze rejestracyjnym (...). Zdarzenie polegało na tym, że kierujący samochodem marki V. uderzył w tył samochodu marki A., który skręcając na skrzyżowaniu z sygnalizacją świetlną w prawo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu dla kierującego samochodem marki V.. Sprawca zdarzenia napisał w związku z powyższym stosowne oświadczenie.

W kolizji uszkodzeniu w pojeździe V. uległy: do wymiany i lakierowania: zderzak przedni kpl., pokrywa przednia kpl., błotnik przedni prawy, wzmocnienie czołowe kpl.; do wymiany: reflektor przedni lewy i prawy, światła jazdy dziennej lewe i prawe, nadkole wewnętrzne przednie lewe i prawe, chłodnica klimatyzacji kpl. z przewodami, chłodnica układu chłodzenia kpl. z przewodami i zbiorniczkiem, wentylator chłodnicy kpl., chłodnica powietrza doładowującego kpl. z przewodami, system pasów bezpieczeństwa kierowcy, system airbag kierowcy kpl.; do naprawy i lakierowania: błotnik przedni lewy, drzwi przednie prawe (część dolna), wzmocnienie przednie boczne lewe i prawe. Zakres powstałych uszkodzeń powoduje podczas naprawy uszkodzeń dodatkowe czynności w zakresie: formowania przodu na ramie naprawczej, konserwacji profili wewnętrznych w wymienianych i naprawianych elementach nadwozia, diagnostyki komputerowej po dokonanej naprawie.

Sprawca kolizji w momencie zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie oc w (...) w W..

Po zgłoszeniu szkody likwidator szkód komunikacyjnych (...) w W. dokonał dwukrotnych oględzin uszkodzonego pojazdu, po których ustalił wartość kosztów naprawy pojazdu na kwotę 41.680,46 zł brutto (decyzja z dnia 28.02.2017 r. o przyznaniu odszkodowania w wysokości 34.106,68 zł i decyzja z dnia 29.03.2017 r. o dopłacie kwoty 7.573,78 zł). Kwota ta została w całości wypłacona poszkodowanej A. M..

W dniu 29 marca 2017 r. kuzyn A. M. T. S. przeprowadził kalkulację kosztów naprawy uszkodzeń V. (...) powstałych w wyniku kolizji z 27 stycznia 2017 r.. Określił ich wartość na 73.343,76 zł brutto.

Wobec tego, że kwota przyznana przez ubezpieczyciela sprawcy szkody nie pozwalała na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, A. M. podjęła decyzję o sprzedaży samochodu V. w stanie uszkodzonym – w dniu 27 kwietnia 2017 r. zbyła go za kwotę 35.000 zł P. G..

Dzień wcześniej zawarła z M. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w S. umowę przelewu wierzytelności, jaka przysługiwała jej w stosunku do (...) i sprawcy szkody, wynikającą z dochodzenia należności z tytułu uszkodzenia pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) nr VIN (...).

W dniu 28 kwietnia 2017 r. na zlecenie M. S. została wykonana przez (...) s.c., która była jego pełnomocnikiem przy zawarciu umowy przelewu wierzytelności z A. M., kalkulacja kosztów naprawy uszkodzeń w samochodzie V. nr rej. (...), w której oceniono ich koszt na kwotę 69.811,23 zł brutto.

Wartość rynkowa samochodu osobowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...) na dzień 27 stycznia 2017 r. była nie mniejsza niż 101.000 zł brutto.

Koszt naprawy uszkodzeń samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) powstałych w związku ze zdarzeniem z dnia 27 stycznia 2017 r. wynosi 59.956,18 zł brutto.

Prawidłowe wykonanie naprawy zaistniałych w pojeździe uszkodzeń i przy użyciu oryginalnych części zamiennych nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu sprzed wypadku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadków A. M. (k.152v), T. S. (k.152v-153), opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i odtwarzania przebiegu kolizji i wypadków, wyceny wartości pojazdów mechanicznych, jakości i kosztów napraw powypadkowych S. S. wraz z jej uzupełnieniami (k.163-195, 217-222, 228-231), wezwanie do zapłaty (k.9-10), umowę przelewu wierzytelności (k.11-12), zawiadomienie (k.13), kalkulację naprawy (k.15-23), fakturę (k.24), dokumentację likwidacji szkody (k.25-42, 74-106), dokumentację pojazdu (k.115-144), umowę sprzedaży (k.151).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W sprawie bezsporne były: odpowiedzialność pozwanej za szkodę wyrządzoną przedmiotową kolizją (wynikająca z art. 822 kc), jak również uprawnienie powoda do dochodzenia odszkodowania z tego tytułu. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia wysokości należnego odszkodowania, a także kwestii czy powodowi przysługuje uprawnienie do otrzymania zwrotu kosztów opinii prywatnej sporządzonej na jego zlecenie.

Ponieważ rozstrzygnięcie niniejszej sprawy w kwestii wysokości należnego odszkodowania wymagało wiadomości specjalnych, Sąd, na wniosek stron, dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i odtwarzania przebiegu kolizji i wypadków S. S.. Biegły ustalił, iż w kolizji z samochodem marki A. uszkodzeniu w pojeździe V. uległy: do wymiany i lakierowania: zderzak przedni kpl., pokrywa przednia kpl., błotnik przedni prawy, wzmocnienie czołowe kpl.; do wymiany: reflektor przedni lewy i prawy, światła jazdy dziennej lewe i prawe, nadkole wewnętrzne przednie lewe i prawe, chłodnica klimatyzacji kpl. z przewodami, chłodnica układu chłodzenia kpl. z przewodami i zbiorniczkiem, wentylator chłodnicy kpl., chłodnica powietrza doładowującego kpl. z przewodami, system pasów bezpieczeństwa kierowcy, system airbag kierowcy kpl.; do naprawy i lakierowania: błotnik przedni lewy, drzwi przednie prawe (część dolna), wzmocnienie przednie boczne lewe i prawe. Zakres powstałych uszkodzeń powoduje podczas naprawy uszkodzeń dodatkowe czynności w zakresie: formowania przodu na ramie naprawczej, konserwacji profili wewnętrznych w wymienianych i naprawianych elementach nadwozia, diagnostyki komputerowej po dokonanej naprawie. Jednocześnie biegły wskazał, iż w zdarzeniu ze stycznia 2017 r. uległy uszkodzeniu w części te same elementy nadwozia pojazdu, które były uszkodzone przed sprowadzeniem go do Polski tj. zderzak przedni, pokrywa przednia, reflektor prawy, reflektor lewy, błotnik przedni prawy, wzmocnienie czołowe. W

związku z tym, że do naprawy w/w uszkodzeń wykorzystano uprzednio używane oryginalne części zamienne (zeznania świadka T. S.), zasadnym jest zdaniem biegłego, uwzględnienie w kalkulacji naprawy uszkodzeń z dnia 27.01.2017 r. potrącenia ceny nowych części zamiennych w wysokości 50% dla w/w elementów nadwozia pojazdu, które były również wcześniej uszkodzone i wymienione na używane. W ocenie S. S. w przedmiotowej naprawie powinny zostać uwzględnione jedynie części o jakości „O” lub „Q”, a nie części o jakości „P” i „PJ”, które zastosował w swojej kalkulacji ubezpieczyciel. Wysokość stawki za roboczogodzinę – 100 zł/netto - biegły przyjął, jako średnią stawkę na podstawie analizy rynku warsztatów naprawczych w regionie zamieszkania właściciela pojazdu, biorąc pod uwagę warsztaty o standardzie gwarantującym prawidłowe (tzn. zgodne z technologią naprawy producenta) wykonanie naprawy oraz warsztaty ASO różnych marek pojazdów. Uwzględniając wyżej wskazane okoliczności biegły ustalił, iż szkoda powstała w samochodzie V. w dniu 27 stycznia 2017 r. jest szkodą częściową (wartość pojazdu przed kolizją wynosiła 101.000 zł), zaś koszt naprawy uszkodzeń powstałych w tej kolizji wynosi 59.956,18 zł brutto. W dalszej części opinii biegły szczegółowo wyjaśnił przyczyny dla których kalkulację ubezpieczyciela należy uznać za zaniżoną (strony 11-16 opinii).

Zarzuty do opinii złożyli fachowi pełnomocnicy obydwu stron. Pełnomocnik powoda zakwestionował potrącenie w wysokości 50 % na części ponownie naprawiane, a także zastosowanie części o jakości „Q”. Z kolei pełnomocnik pozwanej wniósł o zobowiązanie biegłego do wyliczenia wysokości odszkodowania z zastosowaniem stawek za robociznę w wysokości 54 zł netto oraz z uwzględnieniem cen części zamiennych pomniejszych o możliwy do uzyskania przez warsztat współpracujący z pozwaną rabat w wysokości 19%.

Po zapoznaniu się z zarzutami pełnomocników stron biegły w całości podtrzymał sporządzoną opinię. Wskazał, iż powtórnie uszkodzone używane oryginalne części nie są tożsame z uszkodzonymi oryginalnymi nowymi częściami zamiennymi. Użycie zderzaka przedniego, pokrywy przedniej, błotnika przedniego prawego oraz wzmocnienia przedniego do pierwotnej naprawy (tej po sprowadzeniu z USA) wymagało ich powtórnego lakierowania. Zawarty w aktach szkody protokół badania grubości warstwy lakierowej nadwozia pojazdu wskazuje na znaczne zróżnicowanie grubości warstwy lakierowej na elementach nadwozia pojazdu. W przypadku błotnika przedniego prawego grubość warstwy lakierowej wskazuje nawet na wcześniejszą jego naprawę z użyciem warstwy szpachli. Użycie do naprawy używanych części zamiennych zazwyczaj powoduje konieczność wstępnej ich naprawy oraz nałożenia dodatkowych warstw lakierów podkładowych i nawierzchniowych, co równoznaczne jest z dokonaniem na tych elementach naprawy blacharsko-lakierniczej, tak jak w przedmiotowym przypadku. Nadto biegły zwrócił uwagę, że reflektory przednie, uszkodzone w przedmiotowym zdarzeniu pochodziły z różnego okresu produkcji, a reflektor lewy według oznaczeń na nim zawartych pochodził z wcześniejszej wersji pojazdu niż reflektor prawy. W ocenie opiniującego zasadnym jest także uwzględnienie w kalkulacji kosztów naprawy kondensatora i chłodnicy powietrza doładowania o jakości „Q”. Jeśli rzeczywiście doszłoby do naprawy z użyciem części jakości „O”, co zostałyby potwierdzone fakturami, możliwe byłoby zwrócenie poniesionych kosztów w tej wysokości.

Jeśli chodzi o twierdzenia pełnomocnika pozwanej, biegły podniósł, iż treść merytoryczna informacji udzielonej przez I. (...) w żaden sposób nie wskazuje, iż przebieg naprawy w systemie ECO oferowanym przez pozwaną odbywać się będzie zgodnie z technologią naprawy producenta pojazdu, w Autoryzowanej Stacji Obsługi lub w warsztacie naprawczym posiadającym autoryzację producenta pojazdu oraz przy użyciu oryginalnych części zamiennych, a więc w sposób wymagany przez art. 363 § 1 kc.

W ocenie Sądu powyższa opinia biegłego wraz z jej uzupełnieniami, jako oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu biegłego zasługują na podzielenie w całości. Zawierają one także wyczerpujące uzasadnienie, które, w ocenie Sądu, czyni nietrafnymi zarzuty zgłaszane przez pełnomocników stron. Jeśli chodzi o zarzuty pełnomocnika pozwanej to dodatkowo należy wskazać, iż zaświadczenie, na które powołuje się on w swoich zarzutach zostało wystawione w dniu 5 maja 2017 r., a więc w dacie kiedy poszkodowana już sprzedała uszkodzony samochód osobie trzeciej, a więc nie sposób jest mówić o tym, aby poszkodowana lub powód (który nie nabył uszkodzonego samochodu) miał możliwość jego naprawienia według informacji wynikających z zaświadczenia. Nadto w tymże zaświadczeniu wskazano, iż naprawa zostanie przeprowadzona zgodnie z technologią naprawy pojazdu danej marki, na podstawie kosztorysu (...) z **uwzględnieniem zakresu i kosztu naprawy w nim wskazanym**. Jak wynika z już nawet niekwestionowanej w tej części przez pełnomocnika pozwanej opinii biegłego, niezasadnym było zastosowanie w

kosztorysie ubezpieczyciela części o jakości „P” i „PJ”, co tym samym jednoznacznie wskazuje, że naprawa w zakresie i w sposób proponowany przez pozwaną nie odpowiada wymogom z art. 363 kc. Ta sama argumentacja dotyczy także informacji o możliwości naprawy zawartych w decyzjach o przyznaniu zaniżonego odszkodowania.

Mając na uwadze powyższe dowody, uznane przez Sąd za wiarygodne, zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 18.275,72 zł, jako różnicę między wartością należnego odszkodowania wyliczoną przez biegłego (59.956,18 zł brutto), a kwotą wypłaconą poszkodowanej (41.680,46 zł brutto).

W tym miejscu należy jeszcze wyjaśnić, iż całkowicie chybnym jest stanowisko pełnomocnika pozwanej, jakoby wypłata winna być dokonana w kwocie netto, albowiem konieczność uiszczenia podatku VAT następuje dopiero w momencie sprzedaży usługi, a nadto powód jest czynnym podatnikiem podatku VAT.

W myśl art. 805 kc przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a zatem samo zaistnienie takiego zdarzenia aktualizuje obowiązek świadczenia ubezpieczyciela (art. 805 § 1 kc) wynikający z umowy ubezpieczenia OC (art. 822 § 1 kc). Obowiązek świadczenia ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC powstaje więc z chwilą powstania stanu odpowiedzialności cywilnej jego kontrahenta. (tak też wyrok SN z dnia 2004.02.12 V CK 187/03; Wokanda 2004/7-8/15).

Jak wynika z powyższego przepisu obowiązek wypłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń nie jest uzależniony od faktu dokonania naprawy przez poszkodowanego, a nawet od samego zamiaru dokonania naprawy, albowiem osoba, której przysługuje odszkodowanie może wcale nie chcieć naprawiać uszkodzonego pojazdu. Takie też stanowisko zajmuje konsekwentnie Sąd Najwyższy, który w kolejnych orzeczeniach podkreśla brak zależności między obowiązkiem zakładu ubezpieczeń wypłacenia odszkodowania, a faktem dokonania naprawy (tak np. wyrok SN z dnia 27.06.1988 r. I CR 151/88; LEX nr 8894; wyrok SN z dnia 20.02.2002 r. V CKN 908/00; LEX nr 54365; wyrok SN z dnia 12.02.2004r. V CK 187/03; Wokanda 2004/7-8/15;)

Twierdzenia o braku podstaw do wypłaty równowartości podatku VAT jest niczym innym, jak uzależnianiem wypłaty pełnego odszkodowania od dokonania wcześniejszej naprawy uszkodzonego samochodu, albowiem oczywistym jest, iż nikt nie wystawi faktury dopóki nie wykona usługi lub nie sprzeda towaru. Sąd rozpoznający sprawę w pełni podziela stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01 (OSNC 2002/6/74), w której wyjaśniono, iż odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem podatku Vat, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek Vat. Sąd Najwyższy w powołanej uchwale, mimo wskazywanych w pytaniu prawnym przez Sąd Okręgowy możliwości naprawienia samochodu w warsztacie, którego właściciel nie jest podatnikiem podatku Vat, uznał, iż poszkodowanemu należy się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 kc w związku z art. 361 § 2 kc, przez co należy rozumieć, że jego wysokość powinna odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku pozwanego pomiędzy stanem jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem jaki istniałby gdyby to zdarzenie nie wystąpiło- obejmujące także podatek Vat. Także w uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy podkreślił, iż fakt niedokonania naprawy nie ma znaczenia dla przyznania odszkodowania.

Skoro nie budzi wątpliwości (wynika to wprost z art. 509 § 2 kc), iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, a co podkreślił sam pełnomocnik pozwanej na stronie 8 sprzeciwu od nakazu zapłaty cytując wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10.06.2015 r. w sprawie I ACa 345/15 „Cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługuje jego poprzednikowi prawnemu, tj. cedentowi”, nie ulega żadnej wątpliwości, iż powód może domagać się zapłaty odszkodowania w kwocie brutto, albowiem poszkodowana A. M. nie była podatnikiem podatku VAT.

Powołane powyżej orzeczenie wskazuje także na niezasadność żądania pozwu odnośnie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej wyceny już po dokonaniu przelewu wierzytelności. Jak wynika z § 1 umowy przelewu wierzytelności z dnia 26.04.2017 r. jej przedmiotem jest cesja wierzytelności jaka przysługiwała A. M. wobec pozwanej. Niewątpliwie A. M. nie przysługiwało żądanie zapłaty za fakturę nr (...), albowiem to nie ona była nabywcą tej usługi, a nadto nie zostało

przez powoda udowodnione, aby faktura ta została w ogóle opłacona. Niezależnie od tego niezasadnym jest żądanie zwrotu kosztów kolejnej już prywatnej opinii dotyczącej wyceny tej samej szkody (pierwsza wycena została wykonana 29 marca 2017 r. na zlecenie poszkodowanej przez T. S.).

O odsetkach od należnego odszkodowania orzeczono na podstawie art. 817 § 1 kc, albowiem pozwana nie wykazała przyczyn uniemożliwiających zachowanie tego terminu (w tej dacie wydana już była decyzja o przyznaniu odszkodowania).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc, mając na uwadze procent uwzględnionego powództwa (64). Na koszty te składa się opłata od pozwu 1.416 zł, koszty zastępstw procesowych po 3.617 zł, koszty opinii 1.140 zł.